

5577 17. Marts 1897: 1. Beh. af Lovf. om Bidr. til Understøttelsesafgifter for arbejdsløse. 5578

sagde det ærede Medlem: I rent praktiske Spørgsmaal, hvad ville vi da gøre? Hvis Lærerne havde en Fagforening, og der var Embeder at faa, men nogle af dem vare saa lave, at ingen søgte dem, og der saaledes blev nogle Lærere, der ikke fik Embede, hvad ville vi da gøre, spurgte det ærede Medlem. Eller naar en Arbejder nok kunde faa Arbejde, men ikke til den almindelige Løn? Ja, dertil svarer jeg: naar Staten og Samfundet vil spekulere i Arbejdsløshed ved at holde Lønningerne for sine Embedsmænd saa lave, at de ikke kunne føde en Familie, saa er det ikke noget passende Bederlag for det Arbejde, der forlanges, og det er ganske rimeligt, at de paagældende ikke gaa derhen for at søge Arbejde. Og hvis Arbejdsgiverne eller andre ville profetere ved Arbejdsløshed, saaledes som hin Indenrigsminister mente i 1859, da han sagde, at det netop var rart at faa udført Arbejder under Arbejdsløshed, fordi man saa kunde faa det saa meget billigere, saa siger jeg, at det er urimeligt og urigtigt at søge dette Arbejde, thi et Arbejde er selvfølgelig det samme værd uden Hensyn til, om mange eller kun faa søge det i Døbliffet, og i hvert Fald maa den Fordring stilles, at Arbejdet skal kunne give sin Mand saa meget, at han kan leve af det. Jeg skal der ogsaa nævne, at det f. Eks. i det Forslag, der i Fjor kom frem nede i Frankrig — fra en ikke socialdemokratisk Rigsdagsmands Side, maa jeg sige til — var forudsat og udtrykkeligt udtalt i Forslaget, der ellers hvilede paa en noget anden Basis end det her foreliggende, at Arbejderne skulde have Understøttelse, naar de ikke kunde finde Bestæftigelse, eller det Arbejde, der tilbødes dem, ikke blev betalt med den for Tiden og Stedet gældende Løn, med andre Ord ikke blev betalt med den Løn, der gjaldt for Arbejdet paa Stedet. Det synes jeg er ganske naturligt. Der fremkommer ikke ret megen Arbejdsløshed af den Grund, at man afflaar at modtage det Arbejde, der tilbydes af den, der vil benytte sig af Arbejdsløsheden. Jeg kunde næsten sige, at den eneste, der i høj Grad benytter sig af Arbejdsløsheden ved tilfældigt Arbejde, er selve Staten, som vi, der sidde her, dog burde have nogen Indflydelse paa. Jeg skal blot nævne det, der saa ofte har været omtalt her, at Staten ikke generer sig for at byde Folk to Kroner

om Dagen for at støble Sne. blot fordi man ved, at det desværre er nok, der ere arbejdsløse, og ere nødt til at tage dette Arbejde til denne elendige Løn. Men jeg synes ikke, der er nogen Mening i, at Staten accepterer dette Princip: vi ville ikke byde Understøttelse til arbejdsløse, naar man saa samtidig støtter Bestræbelser, der gaa ud paa at forringe Arbejdslønnen, saa at Kravet paa Arbejde bliver forøget. Det synes jeg ikke, der er nogen Mening i. Jeg tror derfor, at heller ikke dette Spørgsmaals Løsning vil støde paa uovervindelige Vanskeligheder; man vil ganske sikkert blive enig om, at den paagældende skal tage Arbejde, naar der paa Stedet findes Arbejde, der lønnes med den almindelige Løn, og det er Arbejde, han er i Stand til at udføre, og det vil Organisationerne, som sagt, nok sørge for.

Den Vej, Lovforslaget anviser, er en Vej, man ikke har forsøgt at gaa endnu, og alene det, at vi have peget paa denne Vej, er et Bevis paa, at vi have bestræbt os for at naa en Løsning eller at gøre Begyndelsen til en Løsning af et Spørgsmaal, som man fra alle Sider endog saa fra det ærede Medlem for Fredensborg har erkendt at være af overordentlig stor Betydning. Jeg tror derfor ikke, man kan bebrejde os, der ere komne med Forslaget, at vi ikke have gjort, hvad vi kunde. Jeg tror heller ikke, man har Ret til at sige, at Staten ikke skulde kunne acceptere en Administration af Fagforeningerne, af Arbejdernes egne Organisationer, nuværende eller tilkommende. Er da Socialdemokraterne ikke Mennesker, ere de ikke Statsborgere, bære de ikke alle Pligter i vort nuværende Samfund baade de personlige og de økonomiske? Det ærede Medlem vil sikkert blive nødt til at give mig Ret heri. Socialdemokraterne bekæmpe naturligvis som politisk Parti de andre Partier, de ere Modstandere af dem, og de andre Partier bekæmpe Socialdemokraterne. Det ærede Medlem sagde saa: Med det gode fik vi ikke noget som helst til Fagforeningerne. Jeg siger, det er en ganske urimelig og højt urigtig Udtalelse af det ærede Medlem at sige til mange tusinde Arbejdere: med det gode saa I ikke noget. Det ærede Medlem kunde lige saa godt sige til dem: I skulle saamænd ikke drive parlamentarisk Virksomhed, I skulle opgive Forsøget paa at snakke Eder til Rette om den